

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛДНЕМ

Видав. ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО“

Начальний редактор д-р ДМИТРО ЛЕВИНСЬКИЙ

**РЕДАКЦІЯ
І АДМИНІСТРАЦІЯ:**
Львів, Ринок 10, II. пов.
Корто пошт. шв. 143.322
Адреса для телеграм:
„Діло“ Львів.
Нач. Редактор приймає
з 10—11 год. передпол.
Редакція не відповідає.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно в квітні 4/20 зл.
ЗА ГРАНИЦЮ:
В Америці 1 дол., Франції,
Голландії, Бельгії 70 цт.
Італії 7/20 зл., Німеччині 7/20
зл., Швейцарії 5 цт.
Чехословаччині 30 цт.
Росії 1/20 зл., Польщі 7/20
зл., Австрії 7/20 зл.
Львів, адреса 1 пов.

**В справі оголо-
шень звертатися
до Адміністрації.**
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМЕРНИКА
17 сот.

Наочне навчання.

Варшава, 13. лютого, 1925.

Всі добре пам'ятають „великий день“ варшавського союму, коли на порядку денному стояла справа видачі, разом з комуністичним подлом Ланцуким, трьох українських послів: Павла Васильчука, С. Козицького і М. Чучая. Не могло бути жадного сумніву, що доля їх вже наперед була вирішена. Про це красномовно свідчили і промова віцепрем'єра Тутута в одній з соймових комісій, виголошена напередодні, і ті численні агенти дефензиви, що весь час крутилися в соймі та біля його, і врешті присутність на салі засідань того, хто саме вимагав видачі послів — прокуратора лувського окружного суду. Очевидно, ця не звичайна обстановка і дала послові П. Васильчукові те натхнення, з яким він виголосив свою знамениту промову, що закінчилася словами, які, можна так мовити, стали крилатими: „Де кат? Хай накладає свою петлю! Ми готові!“.

Я не знаю, яку роль відіграв цей виступ посла Павла Васильчука в настроях соймової лівниці, що тімчасово змінилася після того, що став на захист українських послів; я не знаю, чи мала промова П. Васильчука рішуче значіння в тому, що наші послы не опинилися на другий день за ґратами лувського в'язниці, але для мене не підлягає ніякому сумніву, що ця промова безпосередньо зв'язана з тим, що відбулося дня 11-ого лютого в голелі „Преторія“ на вул. Зельній.

З моєї депеші і з варшавських газет, а також з інтерв'ю українських послів ви вже знаєте в загальних рисах про ревізію, яку вчинив слідчий суддя Вонаго разом з агентами дефензиви в помешканні п. посла Васильчука, але само собою зрозуміло, що ці джерела зовсім не торкаються питання: які наслідки ревізії для українського посла, коли у його було виявлено що-небудь „компромітуюче“. Тимчасом для кожного ці наслідки ясні... Як тільки виконав п. суддя Вонаго наказ свого начальства та як ретельно шукав у посла Васильчука компромітуючих річей — видно з того, що навіть вивертая у його кишені, навіть дібрався до постелі другого посла. Та не вважаючи на всю ретельність, нічого сенсено не виявив, і п. посол Васильчук залишився на свободі. Так, залишився на волі, бо й допит його, що трівав поверх сьоми години, теж не дав підстав для ув'язнення.

В той самий день слідчий суддя Вонаго провадив допит п. послів Козицького і Чучая, але їх, оскільки відомо, не обшукували.

В напруженому положенні.

Кілька уваг на церковно-народні теми.

X.

Недостача священиків, знищення церков і неспроможність чи незарядність у їх відбудов *) та konieczність заспокоїти свої духові потреби сприяє поширенню сектантства. І справді сектантство, хоча давня зовсім невідоме в Галичині, тепер шириться на всій українській території, виявляючи подиву гідну животність. В рівній мірі сектантство здобуває собі ґрунт на Волині, як у Галичині, на Холмщині, як і на Підляшшу чи Полісся. Та коли на Холмщині і на Підляшшу пропаганда сектантства наводить своє об'єктивне, життєве оправдання, то не повинно цього бути ані в Галичині, ані на Волині. В духовій сфері не може бути ніякого вакууму. І коли там закрито церкви під прапором псевдоревіндикації, коли усунуто православних священиків і недопущено гр.-католицьких, то народ в пошуках за духовою стравою мусить шукати потіхи й заспокоєння своїх потреб у сектантстві.

Холмщина й Підляшша переходять сьогодні одну з найглибших трагедій. Бо трагедія духа є далеко більша, як трагедія тіла. А вину за ту духову прірву, за терпіння і страждання, за болісну релігійну ферментацию і національне заломання несуть на собі не тільки ті, що середньовічними засобами нищать там українство в церкві, в школі і в публічному житті, але й ті, що в ім'я евангельських наказів не подали і не подають помічної руки стражденому народові. Хоч як прикро це стверджувати, а все таки не слід промовчувати факту, що унія втрапила той ореол, яким вона була опромінена в 1914—1915. Вона, що повинна бути воюючою церквою, стала тільки дефензивною, а тим самим затратила своє головне післяництво, свою найглибшу суть. Ніякі виправдання ані покликання на те, що унії Холмщини і Підляшша підчинені юрисдикції римо-католицьких єпископів, ніякі заспокоєння себе перепоями й заборонами з боку польської адміністрації влади не змиють з пошів уніятської ідеї того сибиритського запламування, яке вже сьогодні є занадто виразне, щоб мо-

*) Як уже було зазначено в попередній статті, сектантська література найкраще заступає в російській мові, Адапте-стичний „Богогласник“, св. Письмо і псалми російською мовою служать до проваганди на північно-західних українських землях; в Галичині користуються сектанти відповідною літературою в польській мові, яка масово приходить з Варшави.

жна його стерти. І колиб хто хотів заспокоїватися недостатньо безжених священиків, здатних на холмсько-підляський терен обстоювати віну батьків та поширювати унію, то така обстановка була би шита білими нитками. У всіх трьох галицьких дієцезіях, а особливо в станиславській, вже сьогодні маємо понад сотню безжених священиків, які в першу чергу повинні бути перейняті ідеєю поглиблення й поширення унії, обополною тієї території, яка найбільше жерть принесла перед 50-ма літами кав'юному православ'ю, а тепер відривається, подається і миршаві релігійно культурно й національно через казюне польонокатолицтво. І з сумом приходиться питати: деж наші діяльні (не словні) сподвижники унії, деж ентузіастичні працівники у винограді Христівім?

Вони лишують Холмщину, Підляшша, Полісся й Білорусь на поталу французьких і бельгійських місіонарів — так немов би тут малося до діла з якоюсь африканською чи азійською країною. Та ще й погрожують, що і в Галичину спровадять французьких і бельгійських Бенедиктинів.

Всі церкви реорганізуються тепер під стягом націоналізму. Національний інстинкт, національне почуття, національна свідомість є тою всеобіймаючою рухомою силою, яка впливає животворну течію у всі комірки соціального організму, є тією енергією, що переводить електрифікацію цілості життя в сфері матеріальній і духовій. Очевидно, й реституція унії, й підтримка й поширення можна перевести тільки під прапором творчого, всюдисущого, всеобіймаючого націоналізму, при допомозі українських національних сил, які в рівній мірі є перейняті почуттями релігійним, як і почуттями національним. Крім того найважчий час подумати над створенням живої й життєвої релігійної літератури, приуровненої до вкоріненої в масах національної свідомості і підвищених культурних вимог громадянства. В першу чергу повинні зникнути всілякі страхи, якими донедавна були переповнені деякі популярні релігійні видавництва, більше проияні забобонністю, як правдивим світлом науки. Для зменшення впливу сектантства найважчий час подумати про видання св. Письма в живій і

добрий народній мові. Країна пора застановитися над втечанням живої літературної мови до богослужень на місця церковно-славянської мертвоти.

Ось тут відкривається широке, незвичайно корисне і вдале поле діяльності для церковних реформаторів. І на це в першу чергу повинна бути звернена увага наших еравків, а не на примусовий і загальний целібат, такий крайній шкідливий для народних інтересів.

Без сумніву, важко допустити, щоб целібат був бездушною ідеєю. Він теж — крім своїх тіней, мусить мати і свої світла. Однак реформатор, сподвижник целібату, мусить звертати увагу на час і місце, на обставини, умовини, традиційні нахили, стан громадянства, перехрестні стежки, правдиві й підсунені тенденції, які супроводжують дану реформу. Для всіх ясно, що все українське громадянство заявляється проти насильного й загального целібату. Слідкуючи за ходом цієї справи безпристрасно, об'єктивно, маючи глибоко вкорінене почуття відповідальності в теперішній добі нашого життя не можемо — на жаль — добачити в примусовому целібаті нічого додатного. А навпаки — як це побачено, невичерпуючи і тільки в загальному нарисі зазначено в низці статей — добачуємо в безоглядному пропущенні насильного целібату багато шід і небезпек. Та це не значить, щоб ми були противні добровільному целібатові. Навпаки, об'єктивно признаємо, що нам потрібно деякого відсотка безжених духовенства для обсяди деяких церковних становид та для обсяди поодиноких парафій в містах, однак тільки під умовою добровільності, бо лише тоді буде певність, що ті добровольні жертвені виконають свою місію до кінця, без хитань, і без замішання, без відступництва від провідної лінії.

Справа целібату, справа латинщення нашої церкви й духовенства знаходиться в напруженому положенні. Громадянство схвалюване, занепокоєне, а деякі коле рішені в боротьбі проти цього очевидного замаху на права церкви, обряду й духовенства витягнути найдаліше йдучи консаксації. Уважаємо своїм обов'язком перестерегти ці громадські кола перед занадто далеко посуненнями потягненнями, бо в сучасних умовах всі такі крайні кроки можуть мати небезпечні наслідки. Сумніваємося теж, щоб й наші еравки жили чисто трансцендентним життям, щоб вони могли зовсім відмежуватися від громадянства, щоб з філософічними спокоем і впертою байдужістю могли нехтувати волю громадських чинників.

Не слід доводити до затяжної війни, не слід палити всіх мостів за собою. Треба зберегти холоднокрівність, почуття відповідальності і ще раз зробити крок в напрямі порозуміння. Ця роль повинна припасти духовним чинникам. Завер-

Новий проруб.

З нагоди з'їзду Амстердамського Професійного Інтернаціоналу.

Амстердамський синдикалістський Інтернаціонал лаявсь на свого останнього візді дуже важкою проблемою: прийняти чи не прийняти до свого складу теперішній союз російських професіональних спілок?

Проблема не така нова. Перед більшовицькою революцією в Росії весь професійний рух розвивався гармонійно та солідарно об'єднаний в одному Інтернаціоналі. До нього належали тоді і російські профспілки. Більшовики, створивши III. комуністичний Інтернаціонал, не залишили без уваги і профспілки. При третьому комуністичному Інтернаціоналі сформувалися і професійний (червоний) т. зв. профінтерн. Він розвивав поза кордонами СРСР свою діяльність паралельно з діяльністю комінтерну. Діяльність ця звернена була на те, щоб розвинути перш за все т. зв. національні робітничі синдикати на Заході, а тим самим підірвати силу та вплив амстердамської еگزекютиви професійного Інтернаціоналу.

Першим упав жертвою тої роботи французький професійний рух. Нині існує у Франції дві конфедерації праці. За Францією пішла черга на інші держави. Найініційніше організовані і, як здавалося, найменше податні на посторонні впливи кути з хвиної дороги, призначити недовільність якоїсь акції, яка мала ідейний характер, не тільки нікого не принижув, але напакі честь приносила.

З нагоди „святого року“ Ап. Столиця видала медаль, на якому як Імператриця красуються слова: „Христостий мир в царстві Христовім“. Нехай відносно нам буде висловити надію, що в першу чергу наші владники підуть за голосом Риму, в „святому році“ піднімаються накази римського архієпископа і через відступлення від недоцільного введення ласкального і загального целібату привернуть Христостий мир в нашому громадянстві.

Ф. Федорців.

англійські трейд-уніони останніми часами теж почали двоїтися. Серед них дуже помітний т. зв. рух меншості, що є поклонником червоного профінтерна. У Чехословаччині існує наприклад три національні федерації праці, в Польщі дві, а в Голландії аж шість. Очевидно, що московський профінтерн досягнув своєї мети, бо розбив єдиність професійних рухів, та підірвав у великій мірі авторитет амстердамського профінтерна.

Як тільки ця робота більшовиків почала давати перші позитивні для них результати, вони звернулися до керівників західно-європейського професійного руху з пропозицією об'єднати весь профрух в одну цілість. З ініціативи більшовиків відбулися навіть в Парижі та Франкфурті дві конференції представників амстердамського та віденського інтернаціоналів у справі встановлення єдиного фронту. Амстердамські представники вже тоді погоджувалися з участю московських профсоюзів на наміченому міжнародному робітничому конгресі, але з деякими застереженнями. Відтак зібралася конференція представників усіх трьох тоді існуючих інтернаціоналів у Берліні, що веда вступні переговори в справі об'єднання. Всі ці конференції не дали ніяких позитивних наслідків. Минулого року видавчули справу об'єднання англійські трейд-уніони. В часі подорожі трейд-уніонської делегації до СРСР, більшовики зобов'язали навіть провідників тої виїзду Перселя і Брамлей доповнювати справи в Амстердамі.

І справді, напередодні амстердамського з'їзду в лютому ц. р. відбулася конференція генеральної Ради амстердамського Інтернаціоналу, на якій розглядали справу, чи прийняти російський профсоюз до амстердамського Інтернаціоналу. З Москви наспіла навіть телеграма, в якій зазначалося, що російські профспілки готові приступити до переговорів, однак з тим застереженням, щоб їхня участь у скликанні для цього конференції не бу-

ла обмежена ніякими попередніми умовами. Діло було в тому, що Амстердамі вимагали від російських профсоюзів беззаперечного визнання статуту амстердамського Інтернаціоналу.

Помогання більшовиків піддержували на з'їзді представники англійських тойд-уніонів Перселя і Брамлей. Внесок Голландія Оудеаста, про те, щоб припинити асці дальші взаємини з московськими профсоюзами, перепав. Не прийшов теж і внесок названих англійських представників про негайні переговори та про беззаперечне прийняття російських профсоюзів у свій склад. Як це звичайно у таких випадках буває, прийнято компромісний внесок Голландія Стенгуїза і Сміта. Він доручав начальній Раді амстердамського Інтернаціоналу повідомити Союз російських профспілок про те, що їх можуть Амстердамі допустити у свій склад, наскільки вони виявлять побажання для цього. Далі амстердамський Інтернаціонал стверджує, що він згодний почати переговори на окремій конференції, якщо такої захочуть російські профсоюзи. Завадливим намічено вже навіть делегацію Амстердамів на ту конференцію. До них належить Фіммел від Голландії, Гросман від Німеччини, Брамлей від Англії та Жулавскі від Польщі.

Деякі прасі газети твердять, що прийняття амстердамського Інтернаціоналом такої резолюції означає нібито поразку більшовиків. На ділі так не є. Ця постановка не позначає внутрішнього ослаблення амстердамського Інтернаціоналу. Слушно пише варшавський „Robotnik“, що Амстердам таким чином для позорів єдності ослабив своє становище і створив комісію, роздаючи та несдаючи до нього ясно і виразно рішення.

Більшовики віднесли безперечно нову побуду, тим разом на пролетарському західно-європейському фронті. Від трьох літ робили вони проруб до амстердамського Інтернаціоналу й остаточно свого таки добилися. Вони довершили не тільки проруб, але внесли через нього до нутра амстердамського Інтернаціоналу цілу масу зародків нових внутрішніх непорозумінь та розходжень, які його дуже ослабили. Іх мета вповні досягнена. В. М.

По широкому світі.

В Мексикі вибухло повстання племен Навая. Причиною повстання євисте індіан мексиканського полісся. Повстанці знам'яють зброєю наступити у період намісто Куба. Віде масовий висхід радіотелерама з похвалним доповідню.

До Москви приїхав англійський посол Годжсон. Його прийняв Червоний. В часі розмови порушено справу англо-радянських переговорів. Переговори будуть відкриті з моментом повернення Радянського до Лондону, Радянський Тетер у Харкові.

Болгарських комуністів в числі 62-ох, що брали участь в останньому повстанні, засудили суд на 187 літ тюрем та на виплату 1,200,000 левів у формі відшкодування для потерпілих у часі повстання.

Червоною сесією Всесоюзного Цієтрального Виконавчого комітету СРСР мала відбутися, по домовленню газет, зомусу у Тифлісі дня 1. березня ц. р.

Гейфля, бувшого німецького міністра почт, вміщеного у відомі скляні бачки Варматі арештовано на домагання державної прокуратури.

На конференції фашистів, що почалася в Римі 12. лютого, фігурує толпа про створення фашистського інтер-антанти, а склад якого входить би всі фашистські та повсюдні з ними політичні організації світа. Муссоліні має бути проти створення такого Інтернаціоналу.

На Уманщині мають виставити 10,000 тин голландського цукру. Цукро, що створює з українських цукров.

Харківський християнський панахон — як повідомляють більшовицькі газети — не відклав. Масових похорон не має. Нова кооператива майже не взяла участі в ярмарку.

Президент Куліджі підписав закон про бюджет на мораторію. В ньому передбачено скликання конференції для беззбройної флоту.

З українського життя на чужині.

Свято 22-го січня у Спільні Студентів-Українців у Німеччині.

Цього року наше студентство, об'єднане в Спільні Студентів-Українців у Німеччині, призначило до задоволення заповіти Великих Років на чужині.

У суботу 24-го січня в домі Сілля відбулася святочна сесія. На сесії вквіт 7-ої річниці проголошення Незалежності та 6-ої річниці проголошення Соборності Української Держави, відзначили також 4-ті роковини існування сіль Сілля, яку засновано 22-го січня 1921 року.

Сесія мідко Своточною промовою у німечкій мові від імені Урава Сілля Петро Коженчик. Він привітав Спільні представники різних організацій, а тої представники прусської мови, представники академічної групи Німечкої Нарк.

Ф. В. ГАРТМАН.

Китайський песик.

Молодий, багатий Вірменин, який унаслідок по батьках велике майно, а був призначений до розв'язного життя, пробудився одного дня з думкою покинути цей світ, який йому вже згулював. Всю російську велич божеського Парижа він уже спробував і мав їх досить, а тепер роздумував, в який би спосіб, якнайменше болючий, покласти цьому всьому край. Він студіював з медичних підручників всі можливі роди смерті, радився перших знавців отруту, прикидався, що є беззастовично недужий. Але все те, що він довався від цих мужів науки, не дозволяло йому, бо вважав, що човина з його культурою та товаришським становищем не може отруїтися або застритися, як зачепаний залюблений або дефрандент. На його гадку, він міг аж тоді доміняти слави свого імені, коли помере в якійсь незвичайний спосіб і щойно тоді матиме охоту умирати, коли його останній крок стане сенсативним.

Довго роздумував він, ходив по книгозбірнях, студіював зачіпні мислючі змії, поринав без сорому у найнижчого сорта злодійську літературу, в надії, що знайде там якусь ідею для своїх планів.

Однак все те, що знайшов, мусило його. Як одного дня знайшов він у газеті волянку про одного небезпечного злощасного, який своїм життям перерізував горла, не маючи оманувати так мету-

вано зручно, що поліція находила всі його жертви зі щасливою усмішкою, а судові лікарі признали його спосіб дуже гуманним, підкреслюючи, що людина, яка так зішшла зі світа, не відчувала найменшого терпіння, а напакі: роки, в наслідок скорого і повного впливу крові, який викликавав ту блаженну усмішку.

Молодий Вірменин, кинувся прожогом шукати ту спринту, призику для людина, людину, що мала таку незвичайну апаратуру. Але всі його зусилля остали без вислуду. Він ходив по всіх шинках і спеціалістах, надаремно. Вже доводило до розпачу, що мусиме померти зовсім банально. Аж одного дня попав на думку подати оголошення, де обіцяв половину майна тому, хто його займатиме від життя без болю, у видосконалений спосіб відомого у цілому Парижі відтинання карків і заповнення пристою, що мовчати про алогічність. Обаву подав без імені, але так добре замаскував свою особу, що убийця міг зовсім легко віднайти кандидата до смерті.

В кілька днів пізніше, коли об'ява порушила весь Париж, зголосився у його довіреного слуги добродій з великою переказкою на голові, який аліажи напарався убити. Вірменин кавав його впусти.

Чужинець поклався, приступив до нього, половив палець на устах і показав йому обаву. Потім сказав: — Я — Брінктон, відтинач карків, дайте слово, пане, що будете мовчати, а тоді стаю до ваших чолу, відно з оголошеною наго-

родою. Коли має наступити операція?

Вірменин не вірив своїм ухам, обер собі піт з чола, позамикав всі двері, поглянув з острахом на величезну переважку чужинця і сказав тремтючим, з радісного заворушення голосом: — Чи ви є дійсно великий артист Брінктон? Чужинець подав йому світлим своїм жертві і добув з кишені пуделочко, яке отворив.

Там був небезпечний ніж. Той сказав він зі скреготом, з блискучими очима: — Чи вистачає вам, мій пане, те, що я добре зроблю свою роботу? Питаю вас ще раз, коли хочете амірати?

Безпосередня близькість страшило і в цілому Парижі розпучало пошукуваного розбишаків збентеження на мент Вірменина. Близькість можливості смерті і солодкий вигляд, що його бажання може бути здійснене, зробили своє. Він борювався з омилінням.

Брінктон астав і сказав з іронічною усмішкою: — Ви щось вагаєтесь, пане. Не треба спішитися. Я можу почекаати.

І він хотів чекати та дискретно відійти. Але тепер Вірменин нахилився, що розбишак може йому виховнутися, з недостатці довіри, чи чого там. І тоді він знову не зможе амірати, і мусиме вкінці задовольнитися зовсім буденним засобом.

Він хутко рішився і сказав: — Ласкавий пане Брінктон, хто знає, коли ми знову зустрінемося. Я ще не готовий зі задоволенням. Прийдіть завтра в 5 год., тоді вже зможемо піднятися на вищі вершини руші.

Він взяв чекову книжечку і написав на ній суму на половину його майна, складеного в банку. Обіцяв з усмішкою сказав: „Щі гроші візьмете собі негайно по докопанню ділі, який ще розійдеться відістать про мою смерть, та поїдете на мої паспорт до Америки або за хочете. Очікую вас в означений час на цьому місці, ступіть пішки до міста, так, що ніхто жва думав не буде знати про ваш прихід. Ділялося на вас як на мого добродія. Яке щастя зійти з цього дурного і мудного світа при пово-чі вашої правної руки.

По цьому вони розпрощалися Брінктон відійшов мовчки.

Молодий Вірменин почав з своїм спокійно приготувався до смерті. Казав прийти слугі і дав йому відповідні доручення. Своє дорожчійні картини дарував на одному зааризованому антикварі, про якого мав переконання, що ще ні одного клієнта не опустив. Дехілька мініатюр, золотий столик годинників, аласний портрет, як вистави його остання любов Коляста. Все инше, разом з меблями, довшиня людина, на словах його в-важного домовлявся.

Потім поклався телефонувати кох приятилі і алаштував свій ний бенкет, який тривав від 12 аж до пізнього ранку. Коли всі пішли і розпрощалися зі світом, він — хоча ніхто нічого не догадувався, що Вірменин хоче відійти, якійсь небезпечний операції або що найменше адрнуватися на Панабо ніхто не догадувався, що він автором оголошення — той на

МАШИНИ І ПРИЛАДИ РІЛЬЧИХ

світової марки

„Унія“ давн. Ventzky

А. Сіда

Гравденц

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

по швейцарським

Seragator" кружлівки та прилади молочарські

Генеральна репрезентація тих фабрик

на Східну Галичину

новість II Нової моделі „ALFA“ 1914 р. з найбільш високим обертів.

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

Жаждати цінників!

ОСТАННІ ВІСТІ.

Азійський союз.

„Польованцайгер“ приносить повідомлення про союз заключений між Японією, Китаєм і СРСР, а підписаний в Пекіні. СРСР має виставити 200 000 жовнів, колиб Америка, Англія або Франція зачали якунебудь військову акцію проти китайського центр. уряду або взагалі збройну акцію на території Китаю. Озброєнням і харчуванням цих жовнів має зайнятися Японія. Шийн Сахадін по 5 літах належатиме до Японії. Японія дає для СРСР, один великий лінійний корабель, 4 малі кружляки, 30 підводних човнів і 7 контрторпедоносців. Заплата за це в натурі або коєсіями на Сибірі. Договір заключений на 30 літ. Шийн Його азійський блок проти Англії, Америки й Франції, які мається у-сунути в Китай і взагалі в Азію. — Владивосток мається розбудувати як першорядну операційну базу флоту. Японія дасть 60% на бу-

Після перерви, в якій всі присутні знайомилися між собою, та жваво дискусували над різними спільними. Естонія. Кас відчитав довший реферат про д-ра розголошені по німському сніт події в Естонії 1-го грудня м. р. Референт добре знав ілюстрації до свого реферату. Після доповіді в Раді і тин вкляво підтвердити слова першої племени: „Ворог не спить“. Подякою референту закінчилась офіційна частина сесії. На чергу прийшли українські пісні в акомпанію імпровізованого хору наших студентів. Хор відспівав український гімн, який зустріли повсюди гучними оплесками. Коли розійшлися старші г-си, між якими був також консул Естонської Республіки в Берліні, студенти-Естонці й інші удалися товариську вечерю. Вечеря перетворилася в мирний турнір співу. До другої години безперестанно співали по черзі Естонія й Україна свої різні пісні.

